

CARLES FLAVIÀ: MÀNER

Els tretze de La Plateria

Carles Flavià és un ex-capellà que des de fa molts anys fa de màner de l'Orquestra Plateria. Recentment, aquesta orquestra ha presentat el seu últim disc «Año trece» per celebrar tretze anys d'actuacions pels escenaris de tot l'estat.

Oriol Castanys/Sergí Pàmies

L'especial caràcter d'aquesta orquestra, per on han desfilat músics tan prestigiosos com Víctor Amann, Pep Torres, Quino Béjar, Santi Burgos i molts d'altres, no podia lligar-se a la disciplina mercantilista d'un màner àvid de diners. Carles Flavià reuneix les condicions idònies per anar pel món amb aquesta orquestra: ha renunciat als luxes d'una oficina senyorial i, actualment, treballa des de casa seva amb l'ajut d'un telèfon i d'un avisador fantàstic que li filtra els missatges de manera que, si no li cau bé el que truca, el penja.

—¿Què és un màner?

—És el tio que figura que se'n cuida de tot, però, de tota manera, és un paper que no queda massa clar... perquè alguns es pregunten: ¿perquè el vull, aquest tio, si em fot els calés i a mi ja em truca *fulano* directament?

—¿Quina és la diferència entre un màner normal i el màner de la Plateria?

—Home, el que jo he notat és que hi ha el màner a la madrilenya, descobridor de grups, que figura que fan els calés ells, perquè acontenten els músics dient-los: «Vosotros vais de figuras», m'entens. Els impressionen amb grans camions, grans equips, grans exigències —que si volen whisky— i segurament, calé no se'n veu...

—¿Tu només ets màner de La Plateria?

—Home, m'agradaria ampliar una mica, però, la veritat és que no ens agrada pensar massa i ja en tinc prou.

—¿Però concretament, què fa un màner?

—Home, aquesta és una professió que l'hem anat inventant sobre la marxa. Abans hi havia el mític Laso de la Vega que venia del món dels toreros i va crear escola. Aquest era un artista. Fins i tot es diu que a l'època del Franco, havia fet baixar gent d'un avió per posar-hi els seus artistes. Portava el Juan i Junior, el Serrat, gent d'aquesta... Però el paper del màner és un paper molt misteriós, perquè, no ens enganyem, a molts famosos els porta el germà o la germana i això vol dir que tot s'aprèn. A més, l'important —i molts artistes no ho volen admetre— és el producte. Un tio com el Serrat, ha anat passant de mà a mà i la demanda ha continuat sent la mateixa. Pot haver-hi una millor qualitat de servei, una més gran sensibilitat, però la demanda no varia.

—¿I què penses de les oficines de management?

—Bé, això són unes oficines que porten més d'un artista i el problema

L'OMÈNIC UMBERT

és que es creen atacs de banyes. Perquè malgrat ser una oficina, els artistes volen veure el cap visible, el *campeón*, i no toleren parlar de segons quines coses amb l'Antonita de torn. Però, de vegades, penso que el que volen alguns artistes és una senyoreta de companyia, que és això de *màner* amb altres paraules.

—*¿Quants anys fa que portes l'Orquestra Plateria?*

—Set temporades perquè, si no m'equivoque, en vaig descansar una.

—*¿I a més de fer els típics concerts de festa major, i de discoteca, ¿és cert que feu bodes i banquets?*

—Sí.

—*¿Quant costa portar la Plateria?*

—Home, depèn. A Barcelona, aquest any, ja valdrà vuit-cents bitllets.

—*¿I hi ha algú que pagui vuit-cents bitllets per una boda?*

—Home, hi ha bodes i bodes. Últimament n'hem fet dues. Vam fer la boda de la filla del rei Sol, l'amo de la cadena d'hotels Sol. El dia de la boda no faltava res. Només la porta amb els tios de la *pipa* li deu haver costat cinc quilos. Hi havia una estora vermella que pujava fins dalt de tot, i només hi faltaven uns negres crucificats. I l'altra festa va ser aquí al Tibidabo, quan es va casar un dels *je-fes* i em sembla que el regal per la nena va ser que vingués La Plateria. Els hi van obrir el Parc d'Atraccions i era bastant curiós veure tots aquells tios que normalment van en Ferraris, jugar als autoxocs.

—*¿Toqueu a tot Espanya?*

—Sí. Vam fer el cap d'any a Sevilla, anem molt sovint a Madrid, a Càceres, a Bilbao... i et diria que fins i tot és millor que aquí.

—*¿Per què?*

—Perquè, aquí generalment van a tant al minut i et pot passar de tenir una bronca per haver tocat cinc minuts menys. I aquí, com que la major part dels *bolos* surten de les festes majors, hi ha més competència; i són orquestres que ho tenen molt clar. Es presenten amb cent cinquanta o dos-cents números i tant et

poden tocar un tango com l'últim èxit del Miguel Bosé. Funcionen d'una manera molt diferent que la nostra. Heu de pensar que aquests tios treballen dos-cents trenta dies a l'any, van amb uns equips que et cagues, són botigues que es dediquen a fer calé. De vegades, fins i tot tenen un músic menys perquè, si no, no cabrien en el camió i si han de posar un altre camió ja no surten els números. En canvi, La Plateria encara són dels que pensen que en aquell tema o en l'altre quedaria bé un clarinet, un altre violí, etc.

—*¿Quina ha sigut l'evolució del públic de La Plateria en els tretze anys de la seva existència?*

—Home, vam començar en un moment d'eufòria. Aleshores —parlo de quan es va morir el Franco— en qual-

sevol concert al Zeleste antic hi havia tres-cents tios, vingués qui vingués. Jo he fet cua per veure el Rocky Montanyola. Era com anar a la Filmoteca: si estava programat, segur que era bo. La marxa, més que els de dalt de l'escenari, la tenia el públic. Era un públic amb moltes ganes perquè ara, el Loquillo de torn, la marxa la fot ell, es mata, hi foten metros mentre que aleshores, va ser la llet màxima: jo faig això, i això agrada. Aquesta penya d'artistes d'aquella època s'han mal acostumat que els fessin cas des del primer dia. No s'ho han hagut de suar. També hem de tenir en compte que, dins d'aquest petit microcosmos, allò va ser la revolució. De sobte, hi havia uns músics que fumaven a l'escenari, que no es canviaven, que feien el que

els sortia dels collons, que, a sobre, passaven a quaranta tios als embalats i, tot i això, encara hi havia dos mil tios que pagaven per veure-ho. La gent es tornava boja i a molts pobles salvaven la Festa Major gràcies a La Plateria...

—*Però ara ja no salveu ningú...*

—El públic i les coses han canviat.

—*I vosaltres heu envellit, ¿això vol dir que només conserveu els seguidors d'abans o no?*

—Evidentment, com gairebé tothom, però hi ha una petita diferència i és que a l'Orquestra Plateria sempre hi ha músics joves i, de vegades, fins i tot hem de renunciar a tocar un tema d'un tio com el baixista pel sol fet que el públic vol recordar el que li tocaven fa dotze anys. I la mateixa cançó, si la gravés el Mecano de torn, en vendrien a cabassos. Però tenim un públic fidel, encara que això de la fidelitat ja no està de moda, passa com amb els bars que, de colp i volta, un local on havies anat tota la vida resulta que ja no està de moda perquè n'han obert un altre al costat.

—*¿I com a membre actiu de la vida nocturna durant tots aquest anys, trobes que hi havia més ambient abans o ara?*

—Si dic que sí corro el

«Encara que això de la fidelitat ja no està de moda, nosaltres tenim un públic fidel».

DOMÈNEC UNIBERT

«Jo no sé què passa ara però es lliga menys, potser és que la gent s'ha cremat molt.»

perill que tothom pensi que em faig vell...

—*És que t'estàs fent vell...*

—Exacte. Dit això, però, trobo que aleshores l'ambient era com més divertit. Aleshores, quan l'explosió del Franco, de La Plateria i tot això, anaves pels bars i tothom es fotia mà, hi havia un ambient carnívor important, ¿no? Ara sembla com si el famós desencís s'hagués instal·lat definitivament...

—*Hi ha qui diu que abans només sortia la gent que li agradava sortir mentre que ara surt tothom perquè està de moda i tot se n'ha anat a fer punyetes...*

—Sí, potser sí. Jo no sé el que passa però es lliga menys, potser és que la gent s'ha cremat molt. També hem de

tenir en compte que els bars d'aleshores van nàixer de la il·lusió i de la creativitat de quatre tios que s'ajuntaven i obrien un bar amb quatre duros. I, en canvi, ara, el que vulgui obrir un bar ha de tenir molts milions. Tot ha anat a parar a mans del capital. Que si un porter a la porta, que si insonoritzar, que si els incendis... imagina't...

—*Però se'n continuen obrint molts...*

—Sí, però ara comences a no conèixer l'amo. Veus un calé i res més i l'altre dia vaig sentir que n'obrien un amb capital estranger. Ara, els bars, se sap qui els ha dissenyat, però els calés són un misteri...

—*I ara, quan veus que tots aquests que organitzen la vida nocturna de la ciutat des de posicions conservadores*

són els mateixos que es mataven fotent mà pels bars i que ballaven amb La Plateria, ¿què penses?

—Home, fan el paper del capellà progre, que pensa que l'església no va bé però que ell és diferent. Però alguns continuen sortint, potser no fan soroll, o porten bambes, però surten. Però la veritat és que els ajuntaments ho tenen malament i em sembla que tot això de la vida nocturna, dels horaris per fer compatible el descans dels uns i l'oci dels altres, els ha desbordat una mica, perquè ara tothom pot obrir a partir de les sis a causa d'una normativa que el tio que la va inventar no es podia imaginar que arribaria un moment que hi hauria gent disposada a anar de copes a les sis del matí. Però tornant a l'actitud del capellà progre, sembla que el que agrada als que manen és poder ensenyar al Jack Lang de torn el KGB, el look, la moda, la rehòstia però és clar, això genera uns problemes que, quan arriben, els tios es foten els bjos. I això té la solució perquè és com defensar les corrides de toros sense matar el toro, les falles sense cremar-les... A més, la diversió ha de compensar, i a molts quadragenaris no els compensa. Per això els de primera hora triomfen però els de més tard no. Per a mi, hi ha quatre salts. Primer: sortir o no sortir. Segon: els que van a sopar i després fan una copa. El tercer salt: discoteca...

—*I el salt mortal...*

—Que és el d'arribar a les sis a casa i no tothom s'ho pot permetre. Perquè dels que poden aguantar una nit sense sortir, ja no en queden.

—*I d'ex-capellans capaços de fer el salt mortal només quedes tu. Si ara volguessis penedir-te de tots els teus pecats i demanassis per tornar a ser capellà, ¿et deixarien?*

—Home, jo estic d'excedència. No em vaig donar de baixa, només els vaig dir que no comptessin amb mi. Ara, pel que sembla, els va més bé que no quan hi era jo. D'una banda, tenen més clar el seu paper. Aleshores, un capellà progre ho havia de tocar tot: casaments, enterraments, suportar una vella, reunions sindicals clandestines, estudiar sociologia... Ara, en canvi, amb el Joan Pau aquest, la cosa està molt més clara: un capellà s'ha de dedicar a resar, al matí a escombrar la parròquia... Abans era una mica com en aquelles feines que arribes i, quan preguntes que has de fer, et diuen: «vostè mateix, ja ho anirà veient». Jo, malgrat tot, tinc un bon record d'aquella època. □